

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“— списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.), за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплатата)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страни. Платва се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подплата и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Църквата въ миналото и сега. — † Траянополски Епископъ Антихъ.
2. Българскиятъ синодъ въ Югославия. — прев. С. Е. К.
3. Изъ живота на Софийската Духовна Семинария. — Д. П.
4. Евангелски истини. — Т. п. Тод.
5. Художествень отдѣлъ: Благодаретели души. — Прев. А.
6. Бележки и отзиви.
7. Книги.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Църковна и обществена дѣлописъ: I у насъ; II въ чужбина.
10. Обявления.

† Траянополски Епископъ Антихъ.

Църквата въ миналото и сега.

Ако въ старо време българскиятъ царъ тъй високо сѫ уважавали народната Църква и духовенството и дори сѫ ги облагодетелствували съ щедри пожертвования и привилегии, тъй правили това по простата причина, че най-добре сѫ схващали каква крепка и неземъйна сила представлява Църквата за духовното издигане на народа, каква здрава опора е тя за народната самобитност и за обществения моралъ.

Пръвъ, който най-добре и най-правилно е схваналъ тая безспорна истина, е билъ първиятъ ни християнски владетель—св. царъ Борисъ. Той е турнилъ културната основа на българската държава, поставилъ основата на българската православна Църква, на българскиятъ училища и на българската книжнина. Въ неговитъ велики дѣла блѣщи презъ вѣковетеъ неговата творческа мисль.

Презъ време на турското робство моралната цена на народното ни пастирство още повече се повдигна предъ българския народъ. Българскиятъ първи хора не щадѣха срѣдства, за да поддържатъ родното си духовенство на надлежна висота. Така се обяснява, че презъ 15. и 16. столѣтия *София* и *Кратово* сѫ били станали литературни центрове и сѫ прѣскали духовна писменостъ по всички българ-

ски краища. И тогава родната Църква, въ лицето на духовенството, бѣ тачена и ценена за това, че въ него нашиятъ народъ виждаше носителя на факела на духовния напредѣкъ, на надеждата за по-свѣтла бжднина.

По сжщата причина българскиятъ народъ презъ време на духовното ни и политическо робство води дългогодишна борба за своя родна Църква, за родно духовенство.

Строителитъ на днешната ни българска държава, въ лицето на по-големата частъ отъ досегашнитъ правителства, не сѫ схващали, обаче, напълно онова грамадно значение и висока мисия на Църквата всрѣдъ широкитъ народни маси, които сѫ днесъ обезвѣрени, защото силата на злото въ днешно време е много повече нарастнала и има голѣма опасностъ да пропаднемъ и загинемъ като народъ и държава.

Ако нашата държава въ днешно време изразхода грамадни срѣдства за полиция и народно здраве, както и за издържане на училища, които даватъ само знания и подготовка на младежта за въ живота, не по-малко е потребно като държавна необходимостъ да прави тя това и по отношение на Църквата, която пъкъ има изключителната задача да морализува обществото и да го просвѣщава чрезъ началата на Евангелието за духовенъ възходъ и напредѣкъ.

Никой нѣма да отрече, че общество безъ моралъ не може. Той трѣбва широко да се култивира, за да не се заплетатъ общественитъ отношения и норми и настѣпни разтление и нравствена покруса. И ако въ действителностъ строителитъ на нашата днешна държава биха ценили морала наравно съ знанията и срѣдноститъ, щѣха да ценятъ поне наравно съ училищата и Църквата. А тъй наедно сѫ най-мощнитъ фактори, които правятъ народитъ силни и велики. Въ сжщностъ, винаги когато е ставало въпросъ да се подпомогне Църквата въ нейнитъ духовно-просвѣтни цели и задачи, по отношение на нея винаги се сѫжпчатъ и тогава все за икономия почва да се говори и се отнема нейната възможностъ да изпълни тая успѣшно своята мисия на земята.

Днешното правителство, когато още пое управлението, заяви и чрезъ печата, че то цени родната Църква и нейното значение въ живота на обществото. Обаче, ние очакваме къмъ онова, което

направено до сега за Църквата, да ѝ се даде възможност последната да вземе и онова място, което ѝ се пада в новото преустройство на живота и да не се остават десетки и стотици села в царството ни без свещеници, които сж свѣтилниците на народа. Както се промишлява за народните ни учители и става увеличаване, когато има за това нужда, какъвто е случаят сж току-що започнатата нова учебна година, така сжщо не бива и цѣли селища да бждат оставяни от правителството безъ свещеници. Това се подчерта и въ току-що станалия конгресъ на православните християнски братства въ Кюстендилъ.

Църквата е носителка на Христовото благовѣстие за миръ въ свѣта и за разбирателство и братски отношения между хората въ духа на евангелските норми и начала. Ржководими отъ тия начала и представители на нашата родна православна Църква зароботиха и работятъ за миръ, разбирателство и добросъседски отношения и сж нашите братя въ Югославия. Това обстоятелство и готовность се подчерта и въ недавнашните възимни посещения на тия църковни представители и духовници отъ двете страни и държави, изразени въ тѣхните специални писмени протоколи и решения за миръ и разбирателство чрезъ църквите.

Наистина, високо е призиването на Църквата! Възвишена е мисията на свещеника всрѣдъ народа, особено днесъ, когато българскиятъ политически животъ е въ криза и почти въ разложение, когато държавата ни рискува да бжде провалена и погребана!

Кой може да отрече, че село или градъ може да мине безъ върски животъ? Семейство безъ челядь не може да сжществува. Сжщо така и селението безъ храмъ и свещеници и безъ върски нужди нѣма и не може да сжществува!

Какъ да се обясни тогава обстоятелството, че цѣли стотини села се държатъ безъ свещеници отъ години наредъ и все въ името на нѣкакви икономии, които държавата трѣбва да прави все за смѣтка на Църквата?

Нашето духовенство, доскоро изоставено почти само на себе си, сж голѣми усилия и жертви се крепи и изнемогава. Обаче, то не унива. Спънкитъ и мжчнотитъ го не плашатъ. Въ неговитѣ очи тѣ сж временни, защото Църквата е вѣчна. Тѣ сж плодъ на повърхностни схващания, и неясни възгледи на доскорошни държавни и правителствени фактори, днешнитъ отъ които все повече почватъ да иматъ по-здрави схващания, по отношение ролята и значението на Църквата. Нашето духовенство, особено по-интелигентното, дири подкрепя на своето високо призиване всрѣдъ обществото, въ своя голѣмъ активъ въ миналото и на усилията на Св. Синодъ на Българската Църква, които се правятъ, контингентътъ на духовенството да се попълва все съ млади интелигентни сили, чието число постоянно расте.

Трудността на пастирската дейность и онаия многобройни прѣчки, които тя срѣща въ ново време, изискватъ и специална подготовка отъ страна на свещеника. За единъ неподготвенъ пастиръ, тая дейность ще бжде неопосилна. При днешната обстановка и трудни условия, при безвѣрието, което сжществува навсякъде, не е достатъчно само едно желание у пастиря за работа въ изпълнение на възвишенитъ цели и задачи на Църквата. Нужно е още и умѣние и знание срѣдства за постигане на целта. А това налага на Църквата мисълта за

добрата постановка на духовното образователно дѣло у насъ. Тѣмко за туй и Св. Синодъ прави улеснения, както за кандидатитѣ, тѣй и за самитѣ пастири широко да бждатъ отворени вратитѣ на висшето богословско образование. Не казваме, че единъ добре подготвенъ семинаристъ не може да върши полезна работа, каквито и сега имаме и сж гордость за Църквата ни. Обаче, ако на мѣстото на семинариста се постави единъ день още по-добре подготвениятъ висшистъ, дѣлото на Христовата Църква значително ще успѣе.

Нашата Църква полага усилия да помогне и на своитѣ слаби служители да се издигнатъ.

Въ това отношение, особено полезни сж свещеническитѣ образователни и опреснителни курсове, които отъ години наредъ се уреджатъ. Никой познания и никаква енергия не могатъ се запази отъ изхабяване, ако не се освежаватъ и допълнятъ периодически.

Нека, обаче, и факторитѣ на народнитѣ сждбини подпомогнатъ Църквата, въ изпълнение на нейнитѣ възвишени цели и задачи. Нека ѝ дадатъ, прочее, възможность, като чиста народна Църква и въковенъ народенъ стражъ, да бжде тя въ страната ни нравствена ржководителка и наставница на обществото и да изпълни своята възродителна и творческа мисия въ политическата история на нова България!

Българскитѣ сновници въ Югославия,

Християнската Църква взима върху себе си важната роль да бжде помирителъ на човѣството. За тази целъ е основанъ „Сюзъ на църквитѣ за миръ между народитѣ“, който има секции въ повечето държави на земното кълбо. Като членове на този Сюзъ, наскоро посетиха Югославия отличнитѣ представители на Българската Православна Църква Тѣхни Високипреосвещенства Митрополититѣ: Софийскій г. Стефанъ и Врачанскій г. Паисий.

Безспорно е, че братство и приятелство трѣбва най-напредъ да почувствуватъ народитѣ, които сж сродни по кръвъ, езикъ и вѣра. Следъ туй тои кражъ все повече и повече ще се разширява, докато обхване цѣлото човѣство. Желанието на споменатитѣ представители на Българската Българска Църква е било, посещавайки именито Югославия, която е най-близка съседка и най-сродна на тѣхната земя, да покажатъ добра воля за братско сътрудничество, за да се постигне по-добро олюбяване и братско споразумение, тѣй потрѣбно въ днешното неизвестно и бурно време.

Разбира се, не е малко дѣлото, което по дългъ и въ добъръ часъ сж прихванали християнскитѣ църкви. Ако говоримъ като християни, трѣбва да върваме въ крайното тържество на доброто, на което трѣбва да служи идеята на обляженето и приятелството. Особено пъкъ днесъ, когато всички опити на голѣми политически умове и социолози не успѣватъ да осигурятъ на човѣството тѣй потрѣбния миръ, трѣбва да се чуе и недипломатическото слово на християнскитѣ църкви. Трѣбва да се почувствува живителната сила на Озана, Който даде живота Си, за да донесе миръ на човѣството. Неизчерпаемитъ изворъ на благолятъ не бива да остане неизползуванъ. Въ стихийно движение трѣбва да се постави всичко, което днѣшъ сж християнски духъ, което е стоплено отъ несвѣична християнска любовь, което се храни съ небесни упования. Ако всичко това не успѣе да приближи хората, да ги спринтатъ и да ги увѣри, че на земното кълбо има мѣсто за всички, които

по воля Божия сж родени и трѣбва да живѣятъ, тогава човѣчеството трѣбва да скръсти раце и да чака стѣпанния сждатъ, за да изкупи горнио съ разкаяние своитѣ грѣхове.

И въ нашата земя съществува секция за миръ между народитѣ чрезъ църквитѣ. Представителитѣ на Югославската секция се поставиха на разположеніето на своитѣ стѣрудини въ сждото дѣло и използвана пребиваването на драгитѣ и високи гости, за да ги запознаятъ, както съ нашия църковен животъ, тъй и съ разположеността на нашия народъ къмъ дѣлото, за което сж се хванали и единитѣ и другитѣ. Предъ това, което сами преживѣхме и съзнахме, съ право можемъ да твърдимъ, че народитѣ ни, безъ никаква резерва, е наклонено найлово да се преладне на мира и на приятелство съ всички народи. Жааувайки за отлдохъ и за строителна работа въ своето стопанско-културно развитие, нашиятъ народъ съ сърдечнитѣ пощрачания и съ бурнитѣ одобрявания показва, че посещението на българскитѣ брата превещаваша побела на *доброто надъ злото* и край на братоубийственитѣ отношения.

Речитѣ на Високопросвещения г. Стефанъ бѣха вдъхновени, сждейки по впечатлението, което се получава, отъ най-искрени побуди и обективности, въ която той умѣеше да задържи на достойна висота отдѣлнитѣ интереси на нашитѣ сродни народи и въ сждото време логически и топло братски да докаже необходимостта отъ братство между сърби и българи. Сръбскитѣ светители нарича и български, а Югославия схваща въ най-широка смисълъ на тази дума. Негово Високопросвещенство счита общитѣ борби и услуги, направени отъ сърбитѣ на българитѣ и обратно, за историческо оправдание на дѣлото на братството, за което има много добри и истински основи. Впечатлението отъ речитѣ го отличаватъ нерерхъ винаги предживяваше бурни одобрявания и поздравления отъ страна на многобройни сърби и югославияни.

На страната на представителитѣ на нашата Църква, които присѣтствуваха на тѣзи манифестации или като лични приятели, или като брата въ Христа, се почувствува приятно впечатлението отъ многобройнитѣ искрени бесѣдания на Митрополита г. Стефанъ и съ дълбока увѣреност се очакватъ по-добри времена за дветѣ наши братски църкви: българската и сръбската.

Все по-честото обединение на нашитѣ и сръбскитѣ интелектуалци трѣбва да помогнатъ за по-корошното осществяване на миролюбивото желание на нашия селски народъ, та Балканитѣ да стане примѣръ на редъ и балканско съгласие. Голямитѣ западни народи трѣбва да спратъ постояннитѣ си подозрения, че огнището на всѣки сѣтовенъ раздоръ е на Балкана. Последнитѣ сѣбития ни увѣряватъ, че братското чувство е пробудено. Докато голѣмитѣ народи междусобно се унищожаватъ, на Балкана стричъ чувството на братство.

Да ладе Богъ, щото всички народи, които сѣятъ братство да пожнатъ щастие и благосъстояние, а които сѣятъ омраза, ще да доживятъ буря и неволя.

Прев. С. Е. К.

Изъ „Гласникъ“, органъ на сръбската православна патриаршия, брой 24—25, 13 (26). IX. т. г.

Изъ живота на Софийската Духовна Семинария.

Вече отъ две седмици учебнитѣ занятия въ семинариата започнаха редовно и затова могатъ да се сподѣлятъ нѣкои мисли и впечатления, въ връзка съ това начало.

На първо мѣсто трѣбва да кажемъ, че годината започна при нѣкои промѣни, както въ състава на учителската колегия, така и въ самата учебна програма. На мѣстото на Н. Преосвещенство св. Траниполски Епископъ г-нъ Антипъ, поминка на друга служба по църковното ведомство, дойде като ректоръ Преосвещениятъ св. Смоленски Епископъ г-нъ Евлогий, досегашенъ ректоръ на Пловдивската семинария. Сждо изпуснаха семинариата Всепредобнитѣ о. Николай и о. Партеий, които ставатъ протосингели — единитѣ на връзка, а другитѣ на неврокопската епархия. На тѣхно мѣсто оставатъ г-дата Б. Саркочъ и Мих. Милушевъ. Освенъ това, св. Синодъ, въ желанието си да надигне семинариата още повече и да я притоги къмъ нужнитѣ на времето, направи изменение въ семинарската програма, като се предвидяха нови предмети: Мисонерство, Методика на религиозното обучение, гражданско учение и физическо възпитание. Съ това се придава по-голяма практическа насока на училището и се внася духъ на ободрение и физическо заякчаване.

Въ началото на учебната година се явиха 360 души кандидати за първия класъ, при обикновени мѣста за приемане само 70. Това множество на кандидатитѣ буди и радостни и нерадостни мисли. Отъ една страна то говори, че е живъ духътъ на българския народъ, че е дейна вѣрата му и привързаноостта му къмъ родната Църква. Само така може да се обясни готовността на толкова родители при страшията обща криза да издържатъ децата си въ семинариата при нейния съ една година по-дълготраенъ курсъ. Това говори още, колко високо ценя народитѣ семинариата, като едно първокласно учебно-възпитателно заведение. Наредъ съ туй, обаче, връщането на толкова неприети кандидати иже да навика болка въ душата на всѣки българинъ, не скжсаль съ Църквата, като видя какъ бедни но трудолюбиви и способни деца, се оставятъ на улицата, само защото възможноститѣ на семинариата сж съвсемъ ограничени при проявяваното небрежие отъ страна на отговорнитѣ държавни фактори къмъ нея и изобщо къмъ духовното образование въ страната. А при това, *семинарията е народно училище въ най-хубавия и дълбокъ смисълъ на думата — не само защото въ нея постялватъ бедни селаччета, деца на работници и занаятчии, но и защото духътъ, въ който ги обучаватъ и възпитаватъ е възрожденския народнически духъ отъ преди освобождението — духъ на високи идеали, героична себепрежертвеностъ и беззаветна любовъ къмъ Църквата и родъ.* Достатъчно е само единъ погледъ да твърди човѣкъ на кандидатитѣ и да види потуркитѣ въ момчето отъ малкоцърковно народъ съ абичката на видничането и съ безнеречитѣ на трънчането, за да се умилитъ предъ тази жажа за духовна просвѣта.

Учебната година започна на 15 т. м. следъ володъветъ, отслуженъ отъ Преосвещения ректоръ на семинариата въ съслужие съ семинарското духовенство. Преди това Н. Преосвещенство се обърна къмъ ученицитѣ съ прекрасна наставническа речъ, въ която следъ като изтъкна високитѣ цели и задачи на училището и следъ като подчерта нуждата отъ истински духовни водачи и

Отци,

Погрижете се, щото църковната литература да бжде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

добротворци, посочи задълженията на учениците и тяхната отговорност предъ родителите им, предъ училището, предъ Църквата и предъ цялия народъ, който отъ тяхъ чака да се провалятъ дѣлово, творчески — да разрастнатъ даруванитѣ имъ таланти. Затова старината имъ трѣбва да оправдаватъ бащинскитѣ грижи, които се полагатъ за тяхъ и да дадатъ обиленъ плодъ.

Като е дума за проявявани грижи, трѣбва да кажемъ, че въпреки все по-големитѣ бюджетни ограничения, отъ редъ години започна едно системно и благотворно подобряване условията въ семинарията — това се дължи отъ една страна на бащинскитѣ грижи на св. Синодъ, който не жали нищо, за да издигне семинарията, а отъ друга — на неуморното старание на преосвещенитѣ ректори. Така, следъ просторнитѣ постройки и ограда — граница за спокойно занимание — изградени отъ по-ранния ректоръ, сега св. неврокопскитѣ Митрополитъ г-нъ г-нъ Борисъ, следъ собствената фурия на семинарията, двойното бездмие централно отопление и баня съ редъ нови пристройки — дѣло на особената ревност на св. Троянопольския Епископъ г-нъ Антимъ, тази година се дава краснѣ завършекъ на всички подобрения съ редицата нововъведения, които ночитъ ректоръ св. Смоленскитѣ Епископъ г-нъ Влодий прави съ рѣдка методичност и последователност. Всички тѣ целятъ да дадатъ една приятна, хигиенична и цѣлесъобразна обстановка и да улеснятъ както духовния така и физическия напредѣкъ на питомцитѣ. Въ това отношение наежди се възлагатъ и на нововъведения предметъ за физическо възпитание, който ще бже основно застъпленъ. Отъ редъ години се забелязва известна недоразвитост физическа у нѣкои ученици, предимно деца на бедни родители, които у дома си прекарватъ въ мизерни условия, безъ дохранване, досипаване и безъ достатъчно лекало. Слѣдъ всѣка ваканция такива ученици се заръчватъ не укрепяни и обдрени, а стусухрени, изпити, бледи и изтощени. Това изложн, покрай кубавитѣ условия въ семинарията да се взематъ и специални грижи по отношение такива деца. Наредъ съ това вървятъ засиленитѣ тази година грижи за духовното развитие на ученицитѣ. Взематъ се мѣрки отъ управленieto за своевременно и износно набавяне на ученицитѣ учебници и учебни училищни помагала. Самото разпредѣлене на времето цели да внесе по-голяма рационалност въ използването му отъ ученицитѣ. Замислятъ се редица нови инициативи, като поканяване известни писатели, музиканти, дѣкари, които да изнесатъ беседи предъ ученицитѣ въ свободното отъ занятии време и така да разнообразяватъ впечатленията у ученицитѣ и да ги обогатятъ съ нови полезни знания. Такова разнообразие, съчетано съ изпълнение най-възвишенъ общественъ дългъ е двукратното вече участие на семинарския хоръ веднажъ при посрѣщане националния комитетъ за миръ и приятелство чрезъ църквитъ слѣдъ завръщането му отъ Югославия и втори пътъ при посрѣщане останкитѣ на трагично загиналитѣ български офицери въ Корсика. И двата случая дадоха поводъ отново да се прояви духътъ на семинариста, който жадува миръ съ всички въ Христа, тѣмън братски да подаде ръка на всички и който се прекланя предъ огнената жертвеност на падналитѣ за отечеството. Църковностъ и родолюбие — това сж двата брилянти въ духовната съкровищница на всѣки семинаристъ. Това е и склпото достойние на семинарията и сжпневременно нейното високо призвание — да всжда църковностъ и родолюбие. Въ усиленитѣ години, които живѣемъ, срѣдъ съблазнитѣ, които отвредъ напиратъ, при страшно морално разтление, обхванало надалѣжъ и ширъ свѣта — има все пакъ разсадници на истинска християнска култура, пристражца за заблу-

дената наболѣла душа на младежа, кърмачки на младежкия идеализъмъ.

Врѣдъ тѣхъ семинарията взема едно отъ първнитѣ мѣста. И всичкитѣ грижи на свързанитѣ съ нея сж да я превръщатъ все повече въ срѣдоточенъ духовенъ разсадникъ, гордостъ за цялия ни народъ.

Д. П.

Евангелски истини.

Лук. 6,31—36

Свѣтътъ изживѣва тежки дни. Устоитѣ на обществения животъ се огвятъ подъ напора на тъмни сили, които рушатъ и убиватъ. Народнитѣ водачи отъ всички страни трѣпнатъ предъ възможнитѣ угрози на утрешния день. Погледитѣ на милионни населения се обръщатъ страотно къмъ оння земни кѣтове, където братски кърви се лѣятъ и трупове човѣшки падатъ безжизнени, студени. Благороднитѣ свѣсти се възмущаватъ отъ общочовѣшкото безрелие. Ехиднитѣ души, носители на алски замисли, потрѣватъ доволно рѣче и се смѣятъ надъ личнитѣ и обществени неволн. Народитѣ изгубиха върѣ въ разнообразнитѣ и противоречивн политически идеологии. Всички жадуватъ за възмечтано щастие, за възжаелано благополучие. Искатъ свободн и правдини за потжпкани, измжчени, онеправдани. Мнозина трѣбватъ за повече свѣтлина, за повече благородство, за бащинство, синовностъ и братство въ човѣшкитѣ отношения. Но какъ ще се реализира тоя голѣмъ копнежъ? Какъ е истинскитѣ праволнейнѣтъ пътъ за благоустрѣйството на свѣта? Учени, философи, общественици чертаятъ плано, изготвятъ системи. Но всички сж безрезультатни, немощни, защото сж човѣшки. Древната мъдростъ, че само Богъ, скритъ подъ образъ на човѣкъ, може да ни научи на добри взаимни отношения, има значение за всички времена и народи. Богъ се яви на свѣта въ плѣтъ, въ образъ човѣшки, и даде чисто, просто и ясно единственото разрешение на този голѣмъ жинанѣнъ въпросъ. Какво ли би било, ако съвременнитѣ народи и тѣхнитѣ водачи се послушатъ въ неговия зовъ?

„Както искате, говори Той въ днешното Св. Евангелие, да постжпватъ съ васъ човѣцитѣ, тъй и вие постжпвайте съ тѣхъ“ (Лук. 6,31).

Истина проста, достъпна и за малкитѣ деца. Ние всички, безъ изключение, искаме да бъдемъ уважавани, обичани, да ни се окава състрадание, никой да не се смѣе надъ нашитѣ недостатѣци, никой да не враждува съ насъ, никой да не ни преследва, никой да не нарушава нашето щастие. Ние искаме всичко това отъ другитѣ. И ще го получимъ, ако иние дадемъ това на другитѣ. Редѣтъ и благополучието въ семейния, общественн, държавния и общочовѣшкия животъ могатъ да бъдатъ осигурени само върху взаимната обичъ и уважение. Въ мира има хаосъ и безрелие, защото всички ние, отдѣлнни личности, общества, народи, искаме, много нѣща искаме, а малко даваме. Искаме да бъдатъ уважавани нашитѣ права на човѣци и Божни синове, а не уважаваме сжхитѣ права у другитѣ. Заповѣдта на Господа е колкото лека, толкова и тежка. Тя е лека за тия, които съзнаватъ себе си като взаимнодействуващи части на едно цѣло семейство, общество, държава, човѣчество. Тя е най-лека за добритѣ християни, които знаятъ, че сж членове на Божията Църква, които е Тѣло Христово. И е тежка за тия, които мислятъ само за своето щастие, само за своя успѣхъ, които забравятъ, че успѣхътъ и благоденствieto на личността зависи отъ успѣха и благоденствieto на обществото! За да се изпълни тая за-

повѣдъ, е нужна дисциплина на духа, съзнание за дългъ и отговорности. Би ли имало по-чиста и свята земя отъ земята на тия, които се напиреварватъ въ взаимни отстъпки, съчувствия и добротворство? Би ли имало на свѣта народъ по-жизнерадостенъ и по-смѣлъ въ духовния си растежъ отъ оия народъ, който е поставялъ въ основитѣ на свои животъ плътъ небесната заповѣдъ: *отнасяй се къмъ другитѣ така, както искашь и тѣ да се отнасятъ къмъ тебе?* Това отнасяне ще бжде резултатно, когато е естествено, живо, когато е изразъ не на егостични интереси, а на пламенна, себепожертвувателна обич и преданост.

„Ако обичате ония, които васъ обичатъ, каква вамъ награда?— Пата Христосъ. — Защото и грѣшниците обичатъ ония, които тѣхъ обичатъ. И ако правитѣ добро на ония, които и вамъ правятъ добро, каква вамъ награда? Защото и грѣшниците правятъ сѣщото. И ако давате заемъ на ония, отъ които се надявате да го получите назадъ, каква вамъ награда? Защото и грѣшниците даватъ заемъ на грѣшници, за да получатъ сѣщото“ (Лук. 6, 32—34).

Човѣкъ, който нѣма благодатно-духовна мощъ, действа безъ висши побуди, обича само тия, които го обичатъ, добъръ е само къмъ тия, които сж добри къмъ него. Този моралъ е езически, моралъ на грѣшници, които не познаватъ висшето начало на живота — всеотдайната безкористна любовь. На тоя моралъ днесъ е изграденъ общественитѣ и международнитѣ животъ. Затова на земята нѣма миръ, нѣма благоденствие за всички. Свѣтътъ, както въ миналото, така и сега, се нуждае отъ творчески евангелски добротелци, които промѣнчатъ не отъ обичаненитѣ низки влечения на похабеното сърдце, а отъ плодотвѣтъ на човѣшкия духъ, който се възражда и освещава отъ Духа Божия. Отношения, въ които има егостична любовь, сж отношения невяршени, недостойни особено за членовѣтъ на Христовата Църква, Затова Спасителтъ ги осжда. Нужно е пълно, всеотранно благодарноположение къмъ всички близки, любовь която обръща всичко и всички, любовь, която живѣе само въ душитѣ на тия, за които нѣкога Бого-човѣкътѣ се моли: *„Да бждатъ всички едно: както Ти, Отче, си въ Мене, и Азъ въ Тебе, тъй и тѣ да бждатъ въ насъ едно, — та да повѣрва свѣтътъ, че Ти си Ме притилъ“* (Иван. 17, 21).

Ще дойде ли блаженото време, когато земнитѣ по земнитѣ неара ще бжде унищожена тѣмната истина: обичъ къмъ един, ненавистъ къмъ други, приятелство и едномислие съ едни, вражески отношения съ други? Ще настани ли прекрасното време, когато земнитѣ жители ще престанатъ да се готвятъ за новия животъ, когато всички, безъ изключение, ще се срещатъ съ усмивка, кротко и великодушно, когато обичатъ ще бжде непонятна, чужда за новитѣ отношения на братъ къмъ брата, на човѣкъ къмъ човѣкъ? Пътътъ за реализиране на тая велика общочовѣшка мечта е единтъ. Той е облянъ съ светлината на голѣма, безгранична любовь“.

„Обичайте враговетѣ си, учи Христосъ Своитѣ последователи, и правете добро, и на заемъ давайте, безъ да очаквате нищо; и ще ви бжде наградата голѣма, и ще бждете синове на Всевишния; защото Той е блазъ и къмъ неблагодарнитѣ, и къмъ злитѣ“ (Лук. 6, 35).

Обичайте враговетѣ си! Заповѣдъ чиста, свята, велика. Заповѣдъ съвършена, безпримѣрна. Обичайте тия, които ви гонятъ и мразятъ, които пълнено желатъ вашата духовна и тѣлесна смъртъ. Обичайте, защото нѣма по-голѣма сила, която победно руши козинитѣ на ада, отъ любовьта! Забравете обидитѣ, колкото и велики да

сж тѣ. Когато нѣкой се опита да ви оскърби, издигнете високо свои духъ, оскърбленето да не може да го достигне. Богъ е любовь. Затова, ако искате да бждете синове на Всевишния, синове на Любовьта, живѣйте въ любовь! Ако всички земни жители обикнатъ враговетѣ си, враговетѣ ще изчезнатъ отъ лицето на земята. Гнѣвътъ увеличава ненавистята на врага, въоръжава го срещу насъ. Кроткитѣ и любвеобилнитѣ погледъ сменчава сърдцето му. „Нѣма нищо, казва Бл. Августинъ, по-достойно за удавление въ човѣка отъ любовьта къмъ враговетѣ“. Искашь ли да победишъ врага си? Обини го. Изтътъ на общочовѣшкото благоденствие е пътя на всеединната любовь, която всичко търпи, всичко прощава, ая всичко е готова жертва да ладе. Враждата и ненавистята сж най-мрачнитѣ страни на човѣшкия животъ. Тѣ сж недостойни за човѣка. Всѣки грѣбна въ своята душа и въ душитѣ на другитѣ да ги порицае и осжда. Въ днешно време мирътъ и радостята сж чужди за голѣма частъ отъ хората, защото мнозина искатъ жертви отъ другитѣ, защото дори всѣки се старе да пожертвува другитѣ, за да се догони желаното благоденствие, а себе си не жертвава, нищо отъ своето не дава за общото благо. Блаженството на земята не може да дойде по пътя на насилието и кръвта. Тия, които искатъ чрезъ позорни стълбове, чрезъ пожаръ и разрушение да извоюватъ това блаженство, вършатъ и голѣмъ обществень грѣхъ, лжатъ себе си и другитѣ.

Пътътъ на блаженството е пътъ на милосърдие. *„Важете милосърдию, ни учи Христосъ, както и бждете Отецъ е милосърденъ“* (Лук. 6, 36).

Богъ е дълготърпеливъ, щедъръ и къмъ неблагоприятнитѣ, и къмъ злитѣ. Таква да бждемъ и всички ние. Христовиното милосърдие, като дълбока велика любовь, е сърдечно, дейно, безгранично, всеобхватно. Той е найдобритѣ признакъ, чрезъ който се разкрива достоинството и величieto на човѣка. Голготската жертва на Христа Спасителя е най-великото милосърдие въ цѣлата човѣшка история. Отъ Неговия свѣтълъ примѣръ трѣбва да се вдѣхнови всѣки християнинъ, всѣки човѣкъ. Къмъ милосърдието трѣбва да ни подбужда и фактътъ, че всѣки единъ е членъ на огромното семейство — човѣчеството. „Какво би станало съ човѣчеството, говори единъ голѣмъ проповѣдникъ, ако здравитѣ и силнитѣ не се смилваха надъ болнитѣ и немощнитѣ, ако никой не би пожелалъ да приеме подъ своя защита невинно гонения, неправедно оскърбявания? Нека всѣки да постана себе си на мѣстото на нещастния и да се запита. Нека всѣки да реши това по диктовката на своето сърдце, на своята свѣсть. Който тогава не се почувствава длъженъ да укаже милосърдие, нека не говори, че е човѣкъ, че въ гърдитѣ му бие човѣшко сърдце, че самъ той въ нужда и опасностъ разчита на човѣката помощ“.

Обобщаваме всички размисли относно върния пътъ къмъ личното и обществено благоденствие съ подчертаване житейската мдростъ, която блика отъ евангелскитѣ животворни струи: Никого свѣтълъ нѣма да се рава на плътенъ и всеобщъ миръ, ако заповѣдитѣ на Господа, изложени въ днешното Св. Евангелие, не се изпълняватъ отъ всички. Винаги сатаниската злоба ще бушува, ще реве, ще търси свонитѣ жертви. И това може да бжде до края на земния животъ, когато небесни трѣби ще затрѣбятъ и ще напомнятъ за новото, което иде, — когато ще започне безкомненитѣ животъ на тържествуващото добро . . .

Т. п. Тод.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Благодетелни души.

Въ единъ голѣмъ граадъ на жгъла на една улица всѣки денъ седѣше единъ слѣпъ старецъ. Той не задѣваше и не досаждаше на минавачитѣ съ викане за милостина, а само тихочко имъ се молѣше. Колѣмъ, обаче, всѣки добъръ човѣкъ му подарваше нѣщо, старецътѣ все благодарѣше съ признателни думи: *Богъ да ви отплати!*

Когато децата отиваха на училище, често изглеждаха жаловно слѣпя просекъ. Особено пъкъ Малина, дѣщеря на единъ белезъ шивачъ, съжаляваше отъ сърдце старца, комуто не бѣ дадено да гледа Божиата свѣтлина и да се радва на природнитѣ хубостни.

Единъ денъ Малина пакъ отиваше въ училище. Когато ти се доближи до просека, той ѝ продума:

— Мило дете, бжди тѣя добро, да ми послужишъ. Намѣри ми една парича. Изпуснахъ я, когато ми я подарваше единъ добъръ човѣкъ. Азъ не мога самъ да си я търся, защото ще прѣча на минавачитѣ.

Малина се наведе и тутакси намѣри паричата.

— Ето я, дѣдо, рече ти изведнѣжъ. Все я отъземята и я подаде на слѣпния старецъ.

Господъ да ти отплати—рече просекътѣ съ умилень гласъ.

На Малина стана много драго, че ѝ се представи случай да поговори съ нещастния старецъ. Тя бѣше го обикнала само отъ живдане и търсѣше случаи да се запознае съ него.

— И другъ нѣкой път, когато изпуснешъ пари, дѣдо, азъ ще ти ги намирамъ,—рече услужливото момиче.

Старецътѣ се позасѣмъ и рече: Благодаря ти, мило дете,—азъ съмъ иначе предпазливъ, та рѣдко ми се случва да изпускамъ пари. Ами ти често ли минавашъ отъ тукъ?

— Отъ тукъ минавамъ всѣкога, когато отивамъ за училище и кога се връщамъ, отъвѣрна момиченцето. Азъ всѣкога ще те питамъ, дѣдо, когато минавамъ, дали не се нуждаешъ отъ моята услуга.

Ти си добро момиче, продума старецътѣ. Ще ми бжде всѣкога драго, колѣмъ дойдешъ.

Сжиданъ денъ Малина има случай да чуе въ училището единъ разказъ за любовта къмъ ближнитѣ и за добритѣ благодетели дѣла.

Който подаря нѣщо—четѣше имъ учителката—той като чели го подарява на Бога, Господъ пъкъ ще може да каже въ дена на страшния съдъ на чиститѣ и милостивитѣ: „Дойдете вие благословенитѣ отъ Отца Ми, наслѣдете Царството, пригответо вие отъ създаването на свѣта. Зашто гладнитѣ бѣхъ и ме нахранихте; жаждѣ бѣхъ и ме напоихте; странникъ бѣхъ и ме приехте; голъ бѣхъ и ме облякохте“.

Презъ цѣлия този денъ Малина постоянно размишляваше върху тѣя думи на учителката си. Колко желаше и тя да бжде между чиститѣ милостиви! И тя искаше да насити гладнитѣ и да напои жеднитѣ. Но, шо да чине? Тя не познава нито таквава клетница, нито пъкъ има нѣщо, съ което да прави благодѣния.

Ала ще се намири. Тя получава всѣки денъ отъ майка си по едно кравайче, за да си го яде въ училището въ време на междучасие... Тя не всѣкога е гладна. Пъкъ и да е гладна, ще погърни; колко има по свѣта, които гърнятъ и повече гладѣ! Може би и тоя слѣпъ старецъ да остана поинѣкога гладенъ. Ти намисли да го попита.

На другата сутринъ, когато отиваше въ училището, тя се спрѣ при просека. Оначало тя го запита, ако има,

нужда отъ нея, да му помогне. Но когато той ѝ каза че нѣма, момиченцето го запита: — Ами не си ли гладенъ, дѣдо?

Не съмъ, чедо, отъвѣрна старецътѣ. — Похапнахъ си, преда да дойда тукъ. Оттогава пакъ надади се е изменило единъ часъ.

— Ами после кога ще се хранишъ? — попита Малина.

— На обѣдъ, продума старецътѣ.

— Да, но обѣдъ е още далечъ, — отъвѣрна момичето. Ти трѣбашъ единъ денъ да огладнявашъ.

— Случа се поинѣкога, мило дете, — но нѣма какво да се прави, отъвѣрна слѣпецътѣ.

— Тогава, на ти едно кравайче, дѣдо, рече Малина. На мене не трѣбва. Когато огладняешъ, похрани си.

Старецътѣ се страхуваше за Малина да не огладняе. Когато, обаче, тя го увѣри, че преди малко е яла и нѣма наскоро да огладняе, той прие нейната милостина.

Оттогава Малина всѣки денъ нагледваше старца, поразитваше го нѣщо и му подаряваше кравайчето. Скоро тѣ се добре опознаха. Просекътѣ узна нейното име, а тя се научи, че той се вика Ангелъ. Той ѝ разправяше, че до 6 годишната си възраст, ималъ зрѣние, но после се разболялъ отъ шарка и ослѣпялъ.

Малина всѣки денъ се срѣщаше съ старца. Той я познаваше вече по стѣпкитѣ и колѣчетѣ го приближаваше, усмихваше ѝ се насрѣща.

Нему, бедния, мжчно бѣ да седи цѣлъ денъ на едно мѣсто на пкѣти, безъ нѣкой да му продума нѣщо. Затуй и особено се радваше, когато Малина бесѣдваше съ него.

Бѣше пролѣтъ, когато милостивото и добро момиче се запозна съ старца. Следъ туй дояе лѣтото, Настжили училищната ваканция, Малина все продължаваше да се срѣща и услужва на бедняка.

Следъ ваканцията, когато се започнаха отново занятията, момиченцето продължаваше да подарява на просека своята скромна закуска. Но единъ денъ, въ началото на месецъ ноември, дѣдо Ангелъ напразно очакваше Малина. Никой не се заплѣри при него.

Зашо ли не дойде днесъ? — мислеше си старецътѣ. Навѣрно, не е могла да отиде днесъ въ училище, — рече си той.

Но и на следния денъ Малина се не яви. Старицътѣ просекъ пакъ почна да мисли върху причинитѣ. Когато, обаче, не дойде и на третия денъ, той си рече:

„Може би родители тѣ ѝ да сж се премѣстили на квартира въ нѣкоя друга улица. И тѣя, отъ кога натакътѣ вече Малина нѣма да се спожода. Ами защо ли да не ми каже тя нищо за туй?“

Да не би пъкъ да е болна, — Боже мой, малката ми благодѣтелка! — помисли си просекътѣ и при тая мисль стана му мжчно.

Когато децата се връщаха отъ училище, той ги попита:

— Деца, не знаете ли дали Малина Бобева отива сега въ училище?

— Не, не отива, дѣдо, — тя е болна, се обади едно момче.

— Болна ли? Знаешъ ли това положително? — попита старецътѣ.

— Да, тя страда отъ много силна кашлица. Азъ зная това добре, понеже живѣемъ близо до тѣхъ. Пъкъ и баща ѝ е сега боленъ, — рече момченцето.

— Синко, като стоишъ тѣя близо до тѣхъ, — рече дѣдо Ангелъ, — не би ли се съгласилъ да ме заведешъ при нея, когато се върнешъ отъ училище?

Речено, сторено. Момчето, следъ като се върна, заведе старецътѣ въ дома на момченцето.

— Пристигнахме вече, — продума то, като се спрѣ до вратата. Да те почакамъ ли?

— Азъ ще се забавя, навѣрно, — рече старецътъ, — но ти бѣди тъй добъръ, та ела следъ единъ часъ, за да ме заведешъ обратно.

Момчето се обеща да дойде.

Слѣпниятъ поклопа на вратата и влѣзе въ стаята. Той се спрѣ, поздравил и запита:

„Моля Ви се, кажете ми, где е мойта благодетелка? Заведете ме при нея!“

Родителитѣ на Малина смаяно гледаха слѣпния старецъ. Но веднага тѣ се сетиха, че този ще да е просектъ, за когото Малина имъ бѣ разправяла. Майката незабавно го улови за рѣка и заведе при болната. Тя му подложи столъ и той седна при леглото ѝ.

Въ туй време Малина сѣдеше. До печката пѣкъ седеше наведенъ болния баша. Цѣлата обстановка въ стаята свидетелствуваше за голѣмата сиромашия и неволя, въ която семейството бѣ изпаднало. Но старецътъ не можеше да види това нѣщо. Той слушаше само тежкото неспокойно дишане на малката болна.

Отвѣдижъ Малина се силно закашля. Угасналитѣ очи на стареца се обляха съ сълзи.

— А-я, ти си биль тукъ, дѣдо! — продума тихо момчето. Колко си добъръ! Азъ все мислѣхъ за тебе. Мислѣхъ, че ти ще ме очаквашъ!

— Но ти, като оздравѣшъ, пакъ ще дойдешъ, нали моя душце?

— Преди да дойдешъ ти, дѣдо, — подлъти тя, азъ спѣхъ и съмувахъ Спасителя. Той носѣше въ еднаа си рѣка много хубави играчки, а въ другата — една кошничка. И въ тая кошничка бѣха всичкитѣ кравайчета, които съмъ ти подарила... и колко съмъ имъ гледала! При тия думи Малина си притвори очитѣ и се поуемшиа.

— „Мамо оо... татенце е е!... продума ти много тихоко, но не се доискава... кишицата ѝ дойде и по-много и по-силно. Тя изгледа още веднѣжъ всички наоколо. Кашицата престана, но и Малина скоро престана да диша. Тя издѣха.

Всички въ кѣщи заплакаха и заридяха за доброто като ангелъ момиче.

Родителитѣ нѣмаха никакъ пари, а трѣбваше да го погребатъ.

Следъ малко дойде момчето, за да отведе старецътъ. Той си отиде, но скоро се завърна пакъ, носейки съ себе си единъ малъкъ и хубавъ ковчегъ и единъ хубавъ вѣнецъ отъ живи бѣли и сини цвѣта.

Когато на третия денъ стана тихо погребението, следъ носилото на Малина, ведно съ нейнитѣ родители вървеше опечаленъ и слѣпниятъ старецъ.

Следъ погребението той пакъ дойде въ кѣщи да утѣши дълбоко опечаленитѣ родители.

— Азъ знам, мили приятели, че вие сте сега въ голѣма нужда и нѣмотия, — промълви той.

Вземете тая моя скромна помощ. Отъ милостинитѣ на добри хора можахъ да сънеся тия 50 лв., които крия за черни дни. Вземете, услужете си, пѣкъ когато ще сте въ по-добро положение, ще ми ги върнете. Азъ съмъ увѣренъ, че тия пари сж у васъ добре запазени. Защото вашата добра, милостива и благодетелна дъщеря служи само за доказателство, че и вие сте много почтени хора.

Родителитѣ на Малина съ благодарностъ прнеха помощта на слѣпния старецъ. Тѣ благодариха на Бога, че бѣ имъ подарилъ такова отлично чедо.

Следъ нѣколко време, обаче, и слѣпниятъ просекъ, дѣдо Ангелъ, добриятъ и благодетеленъ човѣкъ, се пресели въ вѣчността. Малчинитѣ родители не му из-

платиха заежитѣ пари. Когато, обаче, той се разболя, тѣ го прибраха, старателно го гледаха и когато умрѣ, прилично го погребоа.

Навѣрно, тамъ горе, на небето, той се е събралъ съ своята малка благодетелка и добра душа.

Прев. отъ нѣмски А.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Църквата и благотворителността. Какво е направилата нашата Църква въ областта на благотворителността и какво тя върши въ тази насока, представява единъ извънреденъ интересенъ въпросъ, не само отъ религиозно, но и отъ социално гледище. Муозинството е свързано да гледа на църковната благотворителностъ съ едно пренебрежение и дори съ убеждение, какво Църквата много слабо се проявява въ областта на благотворителността, когато въ сѣкшностъ тя трѣбва да взима най-живо участие и да бжде за примѣръ! Така говорятъ всячки онѣзи, които или не познаватъ сѣкшността, или пъкъ не желаятъ да я опознаятъ, защото имать за задача да рушатъ вѣрвата.

Благотворителността на църквата е на лице, и всѣки, който би пожелалъ, би могълъ да се увѣри и то цифрено. А цифритѣ сж най-релефното изражение. Ако се разгърнатъ бюджетитѣ на кое и да е църковно учреждение, ще се констатира, размѣра на сумитѣ, които ежегодно се предвиждатъ за раздаване, така наречената лична помощ — не организирана и за организираната — въ степенли на учащата се младежъ; издрѣжка на професионални училища, приютъ, лѣтни колонии, трапезарии и пр. Само за лична помощ — неорганизираната ежегодно се харчатъ съ милиони лева. Само Св. Синодъ, ежегодно раздава надъ 500,000 лева помощи и то на хора безъ разлика дори на вѣра и народностъ. А епархийскитѣ духовни съвети ежегодно отпускатъ и раздаватъ помощи, надъ 2,000,000 лв. и като прибавимъ сумитѣ, които отпускатъ църковнитѣ настоятелства въ цѣла България, около 1,000,000, то ще имаме всичко около 3,500,000 лв., които ежегодно нашата Църква раздава на нуждающитѣ се въ форма на лична помощ. Действително, че това е една доста голѣма и внушителна сума, обаче сумитѣ които се отпускатъ за организираната помощ, надминаватъ много повече сумитѣ на личната помощ. Следовнитѣ степенли отпускани на учащата се младежъ, едгваща въ разнитѣ училища, надминаватъ стотици и хиляди лв. Издрѣжката на разнитѣ професионални училища, открити въ разнитѣ епархии, не по-малко поглгчатъ срѣствата отъ бюджетитѣ на епархийскитѣ съвети. Лѣтнитѣ пѣкъ колонии откривани отъ епархийскитѣ съвети поглгчатъ сжщо така огромни срѣства, защото такситѣ които се събиратъ едва ли сж достатъчни за храна. А тѣхната издрѣжка и тѣзи на беднитѣ деца е за сѣмъка на епархийския бюджетъ — фондъ помощи. Най-последъ иде онази колосална помощ, която епархитѣ сж дали за откриването на разнитѣ приютъ. Колко монастири, заедно съ тѣхнитѣ стопанства сж отсѣдени отъ Църквата за нуждитѣ на приютитѣ. Тѣ не съставляватъ ли църковни срѣства? — Напи Църквата съ отсѣпането на тѣзи монастирски имоти се е лишила отъ ежегоднитѣ имъ доходи, и то за винаги! Въ тази именно прова на Църквата, трѣбва да се търсятъ огромнитѣ материални жертви, които Църквата е дала за бла-

готовнителността. Защото ако се евалюират тѣзи отстъпени монастирски имоти, тѣ ще възлизатъ на милиони лева.

Всичко това, нашата родна църква е вършила и върши мъжкомъ — въ духа на Христа!

А. Недѣлковъ.

Бюджетъ, отчетность и контролъ (на църковнитѣ учреждения, подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква) отъ Ал. Н. Жековъ, началникъ на църковно-стопанското отдѣление при Св. Синодъ, прото-дьяконъ Методи Цѣтковъ, бившъ началникъ на бюджетно-контролното отдѣление при Св. Синодъ, и В. Добриновъ, адвокатъ. Цена 300 лв. — подвързана лусозно.

Съ звездителни думи отъ Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ св. Видинския Митрополитъ г. Г. Неофитъ.

Нуждата отъ едно систематично и пълно ръководство по материята относно бюджета, отчетността и контрола се чувствува отдавна въ всички ведомства. Тая нужда, обаче, се чувствува особено много въ подведомственитѣ на Св. Синодъ учреждения, чийто бюджетъ, отчетность и контролъ представляватъ редъ особености, при-сжди на естеството и назначението на тия учреждения.

Въпреки това, обаче, нито едно общо за всички учреждения, ръководство по тая материя не съществува. Нѣколко коментари, които въ това отношение имаме, далече не могатъ да задоволятъ казаната нужда, не само поради своя особень начинъ на третиране въпроситѣ, свойственъ на тоя родъ издания, но поради редъ други причини, които нѣма защо да чалагаме.

Ето защо трѣбва съ особено задоволство да посрещнемъ появяването на поменатото по-горе съчинение първо по предмета си у насъ, трудъ на трима най-добри познавачи на материята, която то разглежда — бюджетъ, отчетность и контролъ на църковнитѣ учреждения подведомствени на Св. Синодъ на Българската Църква.

Това съчинение има всичкитѣ качества на единъ сериозенъ, изчерпателенъ и компетентенъ трудъ. Раздѣлено на две части: бюджетъ, отчетность и контролъ. Часть I е раздѣлена на три отдѣла: основни понятия за бюджета на фондоветѣ, отчетность и смѣтководство, предприятия и изпълнението имъ. Часть II е раздѣлена на два отдѣла: контролъ върху годишнитѣ отчети и контролъ чрезъ ревизии. Всички отдѣли сж раздѣлени на глави.

По този начинъ, въ една строга последователность и системность, то ни излага по единъ изчерпателенъ начинъ цялата материя, при това на единъ езикъ свършено ясенъ и достъпенъ за всички, безъ да губи нѣщо отъ своята техническа точность и стегнатость.

Всички отдѣли сж развити въ нуждата пълнота, съ огледъ къмъ практическитѣ нужди и условията на службата въ духовнитѣ учреждения, които (нужди и условия), съставителитѣ познаватъ отлично и сж имали навсѣкжде предвидъ. Не сж изпуснали нищо важно и същественно било отъ едното било отъ другото гледище. На нѣкои отдѣли, които представляватъ единъ по актуеленъ интересъ за отчетницитѣ и които засѣгатъ въпроси, срещани на практиката, въ своето изпълнение, по-големи ижчотии, е дадено повече мѣсто. Сжщо, обрнато е особено ви-

мание и на отдѣлитѣ, третиращи материята въ връзка съ отговорността на отчетницитѣ, които, както по своята практическа важность, така и по своята материално-правна и процесуално-правна структура, се нуждеатъ отъ изцялелна разработка и изяснение.

Ние не се смятаме, обаче, че книгата — предметъ на тия наши бележки, ще допринесе твърде много за освѣтлението на въпроситѣ относно бюджета, отчетността и контрола на духовнитѣ учреждения и за установяване на една правилна и твърда практика по тѣхъ и следователно, че ще бжде добре посрещната отъ всички заинтересовани лица и учреждения, на които най-горещо я препорѣчаме.

В. Митаконъ

Редакцията на вестника ни, като се присѣдинява къмъ писаното отъ г. В. Митаконъ, председателъ на отдѣление при Върховния касационенъ съдъ и на специалния съдъ при Върховната смѣтна палата, съ задоволство констатира, че църковната отчетность и контролъ получаха, благодарение грижитѣ на Св. Синодъ, своето окончателно уредене съ правилника за счетоводството на църковнитѣ учреждения и тоя за произвеждане ревизии на епархийскитѣ църковни учреждения.

Нека се надѣваме, че следъ дадената организация, финансовитѣ и стопански сили на Църквата ще бждатъ насочени къмъ една по-резултатна творческа работа. Въ това отношение, усърдието на началника на църковно-стопанското отдѣление при Св. Синодъ, г. Ал. Н. Жековъ бѣ отъ голѣма полза.

Книгата е препорѣчана отъ М-вото на финанситѣ, съ писмо № 7269/936 година.

Редакцията.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

По случай празника Възшествието на Н. В. Царя и независимостта, между Негово Величество Царя и Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ сж разбѣдени следнитѣ телеграми:

До Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Неофитъ

Благодаря вседушевно на Ваше Високопреосвещенство и на Св. Синодъ за изказанитѣ Ми за двойния празникъ топли приветствия и хубави молитвени пожелания, които и тази година приехъ съ смирение и искренна признателность. Цѣлувамъ архипастирската Ви дѣсница.

Царътъ.

София Двореца
Негово Величество Борисъ III
Царъ на българитѣ

По случай двойния празникъ—Възшествието и независимостта, — отъ името на Св. Синодъ и наше име, поднасиме на *Ваше Величество* най-сърдечни приветствия. Убедена, че съдбата на народа е въ сигурнитѣ царски рѣце, купно съ Църквата, вседушевно молистуваме Всевшия милостиво да преумножи здравето и мадростта на вѣчноюсия народенъ *вождь*, който, окръженъ отъ родолюбивни полюководи и разумни държавници, дълголѣтно и все тѣй успѣшно да брани държавната независимост и въздъхновява народния културенъ напредѣкъ.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинския Неофитъ.

Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ е поздравилъ IX конгресъ на „Съюза на православнитѣ братства“ съ следната телеграма:

Кюстендилъ
Негово Високопреосвещенство Председателя събора Православнитъ Братства.

Отъ името на Св. Синодъ и отъ наше име поднасяме най-сърдечни приветствия Вамъ и на събора. Вездущену молистуваме благия духъ на Христа Господа да ржководо дейността на съборнянтъ. Проникнати отъ тоя благодухъ, нека православнитъ братства устрани въришатъ своето евангелско просвѣтление и помагайки нравствено-религиозното израстване на Христовото достояние, бжлатъ близки стъдучници на Църквата въ нейната душеспасителна мисия.

Намѣстникъ-Председатель на Св. Синодъ :
† Видинскій Неофитъ.

Негово Високопреосвещенство Видинскія Митрополитъ Неофитъ,
Намѣстникъ-Председатель на Св. Синодъ.

Видинъ.

Православнитъ християнски братства въ България, събрани на девети годишенъ съборъ въ гр. Кюстендилъ, синовно приветствуватъ Ваше Високопреосвещенство, Намѣстникъ-Председательтъ на Св. Синодъ и Св. Синодъ на Българската Православна Църква съ чувства на синонова преданостъ и любовъ. Дълото на православнитъ християнски братства въ България крепне и възраства отъ сила въ сила благодарение на отеческитъ грижи и напѣтствия на Св. Синодъ. Въ тоя тържественъ моментъ съборнянтъ изказватъ Вамъ, Ваше Високопреосвещенство, и на Св. Синодъ своята най-сърдечна благодарностъ за грижата и любовта, съ които покриватъ братстваното дѣло. Скромнитъ ратници на това дѣло — отъ най-големия до най-малкия — лаатъ обещание, че ще положатъ всички усилия, за да оправаятъ тѣзи грижи и тази любовъ. Православнитъ християнски братства съ вѣрни и предани чела на Светата ни Църква. Тѣ носятъ въ душата съ свещениа огънь на тази неугамаща лампада на доброто въ нашия народъ — Църквата и я соятъ като единствения и най-нажеждени свѣтильникъ за доброчестината на сѣщата Родина.

Главенъ съюзенъ рководителъ :
† Софийскій Митрополитъ Стефанъ.

Съборътъ на Православнитъ християнски братства въ гр. Кюстендилъ.

На 5 октомврий т. г., недѣля, въ гр. Кюстендилъ стана тържественото откриване на 9 съборъ на Православнитъ християнски братства. Въ сѣбота, вечерта, пристигнаха Главнитъ рководители на братствата Н. В. Преосвещенство св. Софийскій Митрополитъ г. г. Стефанъ и Т. В. Преосвещенства Митрополититъ: св. Врачанскій г. г. Пасий, св. Неврокопскій Борей и св. Търновскій г. г. Софроний и тѣхни Преосвещенства Епископитъ: св. Драговетийскій Харитонъ, св. Трянополскій Антимъ, св. Знеполскій Иосифъ и св. Стобийскій Кирилъ, придружени отъ Негово В. Благочайвство протопрезвитеръ д-ръ Стефанъ Цанковъ.

Архиерейтъ бѣха посрещнати отъ цѣлото гражданство, начело съ началника на гарнизона г. полковникъ Казаконъ, съ офицери отъ гарнизона, кмета на града г. Самокольева и др. видни граждани. Престижнитъ гости и делегати съ била на брой около 3,000 души.

Начело съ църковнитъ хоругви, множеството се отправи за катедралната църква „Св. Богородица“, жделето Кириархътъ на Елархията и Главенъ Рководителъ св. Софийскій Митрополитъ г. г. Стефанъ отслужи вечернята, въ съслужение съ протосингела си Н. В. Преподобие Архимандритъ Филаретъ, Архимандритъ Натанялъ, неромонахъ Демасинъ, протосингелъ на св. Ловчанска Митрополия, неромонахъ Партений, протосингелъ

на св. Неврокопска Митрополия, както и множество свещеници отъ разни епархии.

Стурнята, имаше архиерейска служба отъ сжщитъ архиереи безъ Т. В. Преосвещенства св. Врачанскій г. г. Пасий и св. Търновскій г. Софроний, които отслужиха божествена св. литургия на следуюция день въ другитъ храмове на града.

Съборътъ бѣ откритъ въ салона на читалището отъ Главния рководителъ съ кратка, но влѣхиовена речъ, въ които се набебезаха главнитъ линии на работата въ събора, следъ което последва приветствия отъ началника на гарнизона г. полковникъ Казаконъ, околийския управителъ г. Касабовъ, кмета г. Д. Самокольева, председатели на запаснитъ офицери ген. о. а. Гжшаровъ и др.

На следъ обѣдното заседание секретарятъ на съюза г. Борисъ п. Стоименовъ прочете отчета за дейността на съюза презъ изтеклата братствена година. Споредъ отчета, съюзътъ обединява 400 дружества съ 23,000 организирани членове.

Преци обѣдъ, при откриването на събора, по решение на последни, бидоха изпратени телеграми до Н. В. Царя, до Н. В. Преосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ, св. Видинскій Митрополитъ г. г. Неофитъ, Министъръ-Председателя г. Г. Кюсевиановъ и др.

Вечерта въ читалищния салонъ Н. В. Преосвещенство Митрополитъ г. г. Стефанъ държа сказка на тема „Значението на християнскитъ братства и спасението на душата“.

Говориха се сжщо сказки на много интересни теми отъ: Н. Високоблагочайвство протопрезвитеръ Д-ръ Ст. Цанковъ и свещеноикономъ Г. П. Стайковъ и проф. Ив. Марковски.

Подробности по работата на събора на православнатъ християнски братства и неговитъ решения ще се съобщатъ допълнително.

І. У насъ.

На 3 т. м., сѣбота, въ цѣлата страна се отпразнува тържествено годишнината отъ Възшествието на Н. В. Царя и Независимостта на България. Въ София на пл. „Св. Ал. Невскъ“ се отслужи молебенъ отъ Н. В. Преосвещенство св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ въ съслужение съ Тѣхни Преосвещенства св. Знеполския Епископъ Иосифъ и св. Стобийския Епископъ Кирилъ и голѣмъ брой свещеници отъ софийския клиръ.

Следъ молебеня се състоя голѣмъ парадъ на войскитъ, командванъ отъ новопровозведения генералъ Лукашъ и приеманъ отъ генералъ-майоръ Златановъ.

Особено тържествено е билъ отпразнуванъ празникътъ въ гр. Пловдивъ, жделето молебенъ е билъ отслуженъ отъ Н. В. Преосвещенство св. Пловдивскій Митрополитъ г. г. Максимъ и многобройна лудовиенство. Пристѣствувахи сж Тѣхни Величества Царьтъ и Цари-

цата и Негово Царско Височество Князь Кирилъ, Военния Министъръ г. генерал-майоръ Луковъ, генералитета и др. високи гости. Въ самото време е станало производството отъ Н. В. Царя на завършилнитъ Военното на Н. В. Учлише въ офицерски чинъ-подпоручици.

Тия дни Управителнитъ Съветъ на Просвѣтния Съюзъ въ София е ималъ заседание, въ което сѣ станали обстоятелни разисквания по нѣкои въпроси, засѣгащи учителството. Въ заседанието е билъ поставенъ на разглеждане и въпросътъ за свикване на конференция изъ цѣлата страна, въ които да се дадатъ известни указания на учителитъ отъ учебенъ, просвѣтенъ и културенъ характеръ. Не ни е известно само, дали членовеѣ на управителното тѣло на Просвѣтния Съюзъ, които въ близкото сѣ сѣ добри синове на родната ни Православна Църква, сѣ же занимали и сѣ въпроса за въручването, което се преполовява въ реалитѣт, и сѣ закриването на които всички учебни дисциплини останали на гимназиитъ, сѣ изключение на въручването, Трѣбва да се отбележи, че въ туй отношение, България е единичната страна, следъ болшевишка Русия, гдето почти не съществува въручване въ училищата, а туй не ни препорѣчва добре като народъ и държава.

Завърнали сѣ се отъ Кюстендилъ, където бѣха на 9 конгресъ на Съюза на православнитъ християнски братства въ България, Тѣхни Високосвещенства Митрополититъ: св. Софийскій г. г. Стефанъ, св. Врачанскій г. г. Пансий, св. В-Търновскій г. г. Софроний и Тѣхни Проществения Епископитъ г. г. Харитонъ, Антимъ, Йосифъ и Кирилъ.

Заминалъ е за епархията си Н. В. Преосвещенство св. Неврокопскитъ Митрополитъ г. г. Борисъ, който напоследъкъ пребиваваше въ столицата по служебна работа, и е пристѣпствувалъ на 9 конгресъ на Съюза на православнитъ християнски братства, състоялъ се въ г. Кюстендилъ.

† **Екатерина Бѣлявска.** На 20 м. м. почина въ столицата Екатерина Бѣлявска, тѣща на г. Матей Поповъ. Отъто бѣ извършено въ църката „Св. Николай“ отъ Негово Високосвещенство св. Неврокопския Митрополитъ г. г. Борисъ, въ служежне сѣ Негово Проществено св. Стѣбийския Епископъ г. Кирилъ, Н. В. Преподобие Архимандритъ Филаретъ и 5 свещеници и дякони на три храма.

Богъ да я прости! Всѣма ѣ паметь!

II. Въ чужбина.

Руската църква. Въпреки лютото гонение, тя продължава да указва силно въздействието на народа. На страницитъ на нѣкои комунистически вестници, издавани въ Сѣвetsка Русия, не преставатъ да се появяватъ бележки-оплаквания отъ ревностни безбожници противъ едни или други прояви на религиозни чувства въ руската народна маса, особено срѣдъ селянитъ — колхозници. Така, въ в. „За комунистическа просвѣта“ нѣкои си Нина Нѣмченко, като описва живота на колхозницитъ въ с. Павловско, Подолски окръгъ, казва: „църква нѣма, а вѣднѣшъ ли въ къшурката — икони, сѣ допата да ги ринешъ“. Не по-малко характерно е съобщението за Юревецкия окръгъ, което се появило въ в. „Комсомольская правда“: „въ Махловския селски съветъ организиранъ молебне за дъждъ, на който колхозницитъ изпатрили свои представители . . . Никаква антирелигиозна работа!“

„Тия и подобни тѣмъ сведения, случайно измъкнали се навънъ изподъ крината на казионната болшевишка словесност, — пише Варшавското руско църковно-народно списание „Воскресное чтение“, което и съобщава горнитъ нѣща, — сѣ по-ценни отъ всѣкакви други източници, рисуващи положението на църката въ

Сѣветския Съюзъ. Тѣ, сѣ всичката сила на убедителността и пълна достоверностъ, говорятъ, че църката въ Сѣв. Русия е жива и нейното влияние вързу народнитъ маси е силно като по-предъ“.

Полската православна църква. Заседание на предсѣборната комисия, Както съобщава „Воскресное чтение“, на 30 юний и 1 юлий т. год., подъ предсѣдателството на Негово Блаженство митрополитъ Дионисия, били свикани на заседание представителитъ на православната иерархия и на правителството за разглеждане въпроситъ, свързани сѣ подготовката и свикването на мѣстния съборъ на православната църква въ Полша.

Благовещенската сборна църква дигната въ въздухъ. Вестницитѣ отъ Харбинъ (Манчжурия), както донася „Воскресное чтение“, съобщаваха, че Свето-Троицката сборна църква въ Благовещенскъ, обрнута отъ сѣветскитъ власти въ складъ за военни припаси, на 5 юлий вечерта сѣ голѣмъ трѣскъ била дигната въ въздухъ. Въ църката се пазили около 500 бчли бензинъ и други горивни материали. Причинитъ за избухването за сега не били изяснени. Понеже складътъ усилено се е пазилъ, и тамъ не могълъ да се появи пожаръ, нѣкои били убедени, че арсеналътъ билъ подпаленъ отъ лица, враждебно настроени къмъ сѣветската власт. Отъ манчжурската граница се изкаждо, че отъ избухването сѣ откъснати кубетата на църката.

Православната църква въ Латвия. Откриване на Богословски курсове. Въ земѣна на закритата духовна семинария въ Рига, отъ тази есенъ тамъ се откриватъ многодневни богословски курсове, на които ще се приематъ всички, безъ разлика на възраст и полъ, които иматъ зрѣлоство свидетелство. Които свършатъ богословскитъ курсове — и мъже, и жени — биватъ право да преподаватъ Законъ Божий въ всички сѣрдѣни и низши учебни заведения. За да се получава висше богословско образование въ Латвия, е направено ходатайство прелъ министерството на Просвѣтата за откриване на Богословски факултетъ при държавния университетъ въ Рига.

Англиканската църква. Най-стариятъ ръкописъ на Евангелието. Споредъ нѣкои европейски вестници, професорътъ на Оксфордския университетъ К. Робертсъ открилъ напоследъкъ новъ ръкописъ на Евангелието отъ Иована, намѣренъ въ Горни Египетъ. Този ръкописъ по произходъ е по-ранъ отъ евангелския откъслекъ, който неотдавна обнародола Британскитъ музей. Хайлелбергскитъ професоръ Мартинъ Гибелюсъ дава за новооткрити ръкописъ следния, твърде интересенъ споредъ мнението на англиканитъ и германскитъ учени, се отнася къмъ първата половина на 2-я вѣкъ следъ Христа. По такъвъ начинъ той се явява най-старорименъ документъ на Иована Златъ. Съ туй се опровергава твърдението на нѣкои учени, че Евангелието отъ Иована било написано къмъ края на втория вѣкъ*.

Католическата църква. Съвбоъ на преподавателитъ по въручване. Въ Спалато (Югославия) прелъ месецъ юлий билъ свиканъ съборъ на преподавателитъ по въручване въ цѣлата страна, подъ предсѣдателството на д-ръ Михаилъ Селезь, който говорилъ „за важността на предмета въручване въ училищата, особено въ народнитъ“. Изборитъ на тая тема се е наложилъ отъ забелязаната въ Югославия тенденция да се изключи въручване отъ учебната програма. Съборътъ приелъ новъ проектъ за преподаване въручване въ училищата, по-прогресивна система, именно, въ пърнитъ два долни класа да се преподава Катихизисъ, въ другитъ два — Свещена история. Богослужение да се преподава въ всички тия четири класа като нѣщо цѣло, както и църковна история въ горнитъ четири. Въ петия

класъ да се преподава основи на католическото учение, въ шестия — догматика, въ седмия — нравствено богословие и въ осмия — апологетика. Освенъ това, билъ организиратъ и литургически съборъ между католицитъ хърватъ.

КАМБАНИ

църковни и училищни

изработватъ нови по конкурсъ и преливатъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лева на игр.

Димитъръ М. Алексиевъ

техникъ-камбанолъжаръ
ул. Татарлий № 65. — София (9).
1—279—1

Бобовдолско Църковно Настоятелство,
Дупнишка околия.

Обявление № 1154. Настоятелствата при църквитъ на Бобовдолската енория, Дупнишка околия, обявяватъ, че енорията имъ, състояща се отъ с. с. Бобовдолъ и Маломолово съ 380 крщи и вакантна. Търси се кандидатъ за свещеникъ, нержкопокоженъ младежъ съ завършено богословско образование. Желаното да се ржкоположатъ, да подадатъ въ срокъ отъ 20 дена заявление съ документи до Архирейското Намѣстничество и се явятъ лично за опознаване и ултване.

Отъ Настоятелствата

Църковно настоятелство — с. Гаврилово,
Сливенско.

Обявление № 51. Обявва се на интересувашитъ се, че 15 дни следъ едикторниятъ публикуване на настоящето обявление въ „Църковенъ вестникъ“, въ църковната канцелария ще се произведе публиченъ търъгъ отъ 14 до 16 часа съ явно наддаване за отлаване подъ наемъ на 6 къщи църковни ниви, находящи се въ Гаврилово и Малко-Почовенско землища, съ срокъ 4 години, считанъ отъ 1 септемврий 1936 година до 31 августъ 1940 година.

Тържнитъ поемни условия сж на разположение всѣки присъствителъ денъ въ канцеларията.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ.
Разноснитъ по търга и публикацията е за смѣтка на конкурента.

с. Гаврилово, 30. IX. 1936 г.

Отъ църковното настоятелство.

КАМБАНИ

Четиридесетъ камбани на изборъ

винаги въ фабриката ни на разположение на клиентитъ. Замяна, преливане спукани на самото място, при условия либерални, доставяме

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове.

ул. „Хубава Гроздана“ № 4, София (9).
Искайте оферти! Каталогъ безплатно.

Църковно настоятелство при храма „Св. Духъ“,
с. Калово, Разградско.

Обявление № 72. Обявва се на интересувашитъ се, че на 15-ия денъ следъ обявяване настоящето въ „Л. В.“ ще се водятъ преговори по доброволно спазряване за отдаване на предприемачъ-художникъ направата на единъ иконостасъ, владишки тронъ, единъ малъкъ иконостасъ, пѣвникъ, изорграфисването, пълно украсяване на храма съ всички принадлежности.

Приблизителната стойностъ на предприетото е 250,000 лева. Залогъ за правоучастие 5%.

Кандидатитъ да представятъ писмени оферти, планове единъ денъ преди обявената дата.

Проемитъ условия могатъ да се видятъ всѣки присъствителъ денъ въ канцеларията на общината.

с. Калово, октомврий 1936 год.

Отъ настоятелството.

Църковно настоятелство — с. Каравелово,
Елховско.

Обявление № 40. Обявва се на интересувашитъ се, че на единнадесетия денъ отъ публикуване на настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ отъ 9 до 11 ч. преди обѣдъ ще се произведе търъгъ за отдаване на наемателъ църковния дюкянъ за време три години, отъ 1. I. 1937 год до 31. XII. 1939 год.

Първоначалната оценка е 9,000 лв. за тритъ години. Залогъ 10% върху наддадената сума.

Документитъ съгласно закона.

Всички разности сж за смѣтка на наемателя.

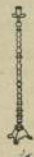
с. Каравелово, 5. X. 1936 год.

Председателъ: свещ. Славъ п. Георгиевъ.

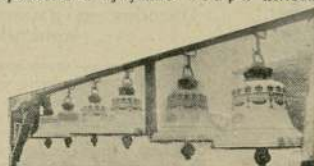
Гл. редакторъ: † Траянополски Епископъ Антимъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София

БЛАГО ИВ. ВЕЛИГАНОВЪ, камбанолъжаръ -- Пловдивъ.

СПЕЦИАЛНИ РАБОТИЛНИЦИ,
въ които се изработватъ всѣкакви величини: камбани, училищни звънци, свѣщници, полиени, тририри, дикири, крстове за предрозпѣтото, панихидници и пр. Приемамъ и купувамъ стари камбани.

КНИЖНИ ИКОНИ (ЩАМПИ)

1. Исусъ Христосъ
2. Иверска Божия Матеръ
3. Казанска Божия Матеръ
4. Владимирска Божия Матеръ
5. Св. Кирилъ и Методи
6. Св. Иванъ Рилски

форм. 19/26

по 3'00 лв. екз.

7. Иверска Божия Матеръ
8. Казанска Божия Матеръ
9. Владимирска Божия Матеръ
10. Владимирска Божия Матеръ
11. Моление о Чашѣ
12. Св. Иванъ Рилски

форм. 32/42
по 12 лв. екз.

форм. 7/10
по 1 лв. екз.

Всички икони сж цвѣтнѣ, художествена изработка. На книжари и Православни християнски братства и дружества се прави отстъпка.

ХРИСТОСЪ СПАСИТЕЛЪ.

(АЛБУМЪ)

Св. Синодъ е издалъ албумче Христосъ Спасителъ, състояще се отъ 12 религиозни тридѣтнѣ картинки, съ съответенъ текстъ на гърба. Въ албумчето сж помѣстени следниятъ картини:

1. Въведение Богородично
2. Благовещение
3. Рождество Христово
4. Кръщение Господне
5. Исусъ Христосъ благославя децата
6. Нагорната Проповѣдъ

7. Възкресяване Иаировата дъщеря
8. Входъ Господенъ въ Иерусалимъ
9. Тайната вечеря
10. Разпятие Христово
11. Възкресение Христово
12. Възнесение Господне

Албумчето е единъ малъкъ иллюстриранъ учебникъ по Вѣроучение и е много хубавъ подаръкъ за деца и юноши. Цена 2 лева.

РЕЛИГИОЗНИ ИКОНКИ И КАРТИНКИ.

1. Исусъ Христосъ
2. Св. Богородица
3. Ангелъ Пазителъ
4. Св. Николай Чудотворецъ
5. Св. Иванъ Рилски
6. Исусъ Христосъ благославя децата
7. Въведение Богородично
8. Благовещение
9. Рождество Христово

10. Поклонение на мждрешитѣ
11. Кръщение Господне
12. Исусъ Христосъ благославя децата
13. Възкресяване Иаировата дъщеря
14. Входъ Господенъ въ Иерусалимъ
15. Тайната вечеря
16. Разпятие Христово
17. Възкресение Христово
18. Възнесение Господне

Всѣка картинка има съответенъ текстъ на гърба. Сто картинки струватъ само 15 лв.

Пособия за ръководителитѣ на ученически православни християнски дружества и братства:

1. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при първои. у-ща, год. I, полуг. I, отъ Б. Мариновъ 12 лв.
2. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при първои. у-ща, год. I, полуг. II, отъ Б. Мариновъ 25 лв.
3. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. I, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 12 лв.
4. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. II, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 24 лв.
5. Беседи за ученич. прав. христ. д-ва при срѣдни учеб. зав., год. I полуг. I, отъ Б. Мариновъ 25 лв.
6. Беседи за детски правосл. христ. д-ва при прогимн., год. III, отъ свещ. Хр. Филаретовъ 20 лв.
7. Литературенъ сборникъ за прав. хр. д-ва отъ Гърн. М-тъ Софроний и Б. Мариновъ 30 лв.
8. Музикаленъ сборникъ за прав. христ. д-ва, отъ Гърн. М-тъ Софроний и Б. Мариновъ 45 лв.

Всичко се доставя отъ
СВЕТИЯ СИНОДЪ.

Суми да се изпращатъ по
чекова смѣтка № 280.